Karikatür

YILBAŞI GECESİNDE:

— Bütün dünya bu gece şansını deniyor, sen ne oturuyorsun?

— Ben de denedim ama nafile. Bir lira borç istedim kimse vermedi!..

DAHA DAHA:

Şu bizim paralara bir bereket geldi yahu. Günlük masraa beş on gün evvel üç beşi etmiyen liraların şimdi günde ki, üçü kâfi geliyor.

Ben de dünyadan bihabermiim ya neyse. B.r arkadaşla onuşurken bu işi açacak oldum. Kaşlarını çatarak bana edi ki:

— Kardeşim darılma ama en de dünyanın farkında deilsin. Hükûmetin son tedbirleri piyasayı artık salâha doğru götürüyor. İstoklar yavaş yavaş meydana çıkıyor, hem de ucuz olarak çıkıyor. Şimdi anladın mı bereketin esbabını!.

Doğru, düşündüm, evet böyle. Öyle bir salâh ki, bizi eski âşinalara da tekrar kavuşturdu. Geçen akşam sofrada bir hayli yenilikler vardı. Bayana dedim ki:

— Meğer sen de istifçi imişsin yahu. Bakıyorum, çoktanberi unuttuğumuz bazı yiyecekler hep burada. Kâfir, bunları nerelere saklamıştın? Söyle bakayım.

Bayan güldü ve cevap verdi:

— Evet, bunlar istifte idiler ama bizim evde değil. Bazı ticarethanelerin depolarında. Son güzel kararlar çok şükür bunlarla bizileri kavuşturdu.

Sofranın üstünde yiyeceklerden maada, bazı lüzumlu eşya da vardı. Mesela yeni yeni bardaklar, peçeteler vesaire..

— Ya bunlar? Bunları da mı çarşıdan aldın. Satılıyor mu böyle şeyler? Kimbilir nekadar para vermişsindir?

Dedim. Yine manalı manalı güldü ve cevap verdi:

— Evet, çarşı artık eskisi kadar çeşitli malla doluyor. Bunları da öyle zannettiğin gibi pahalı değil, bugüne göre makul fiyatlarla aldım.

Benim de yüzüm güldü. Oh ne âlâ. Hem biz pahalı denmiyecek lüzumlu eşya alıyoruz, hem de o zavallıları mahpus oldukları yerlerden kurtarıyoruz.

Düşündüm; elbet fiyatlar sürgit koşacak değildi ya, buna çare düşünülüyordu, şükür Allaha..

★

BİR TARİHİ AV DAHA:

Ayaklarını ve kollarını babacanca açe açe yürüyordu. Başta acayip bir şapka, ayakta kıllı dizge çoraplar ve postal nevinden salapuryalar, sırtta bir tüfek.

— Aman ben bu zatı tanıyacağım. Bu tavırlar bana hiç de vabancı değil.

Diyerek bir daha baktım. Mübarek pek de tanınacak halde değil ki,. Yüz, göz Malisorlar gibi yün kuşak nevinden bir boyun atkısı ile sarılı. Ceketin içine dikişli iç hırkası mı givmiş nedir, gövdesi de küp gibi bir şey.

Galiba çok dikkatli bakmışım ki, seslendi:

— Tanıyamadın mı anacığım?

Ses işi halletti. Bu, bizim Nüzhet Baba idi.

(Devamı 8 nci sayfada)

ANKARA MEKTUBU

İMTİHANLARD[illegible]

— Oğlum, bana Faruk [illegible] hakkında biraz malûmat [illegible] misin?

— Mazur görün hocam, [illegible] buat dedikodularından hoş[illegible] mam!..

musallat oluyorlar. Kız kaçırır gibi türlü türlü hilelerle evinden alıp akla gelmiyen yerlere saklıyorlar; gizli randevularda, yüksek paralarla el altından ötekine berikine peşkeş çekiyorlar.

* * *

Zeytinyağı meselesinin genç kız terbiyesine benziyen başka tarafları da vardır. Bir kere onun sıfır asitlisini, yani tam tamına saf ve halisini bulmak baht işidir. Bir, iki, hattâ üç asitlisine katlanmak zaruridir. Fakat ne yazık ki öyle olduğu temin edilenler de çok kere dört, beş, altı, sekiz asitli çıkıyor. Sofrada ilk iştah ile birdenbire farkına varılmıyor. Fakat aradan az bir zaman geçti mi ağızda bir kekreliktir başlıyor; midesi sağlam olanlar az çok bir ağırlıkla hazım zamanını atlatıyorlar. Fakat zayıf olanların midesine lök gibi oturuyor ve her hangi bir suretle çıkarıp atmayınca ferahlamak kabil olmuyor.

Genç kızlar gibi zeytin yağlarının karışık olanları da vardır. Yani zeytinden çıkmış diye alırsınız. Bakarsınız ki susam, fındık veya pamuk yağı ile karışık. Genç kızların fındıkçı adile anılan bir nevileri vardır. Tadı hoştur; fakat beslemez, doyurmaz. Zeytin yağlarının da fındıktan çıkarılmış olanları onlara benzer. Tatlıya, kızartmaya oldukça giderler. Fakat esaslı yemeklere pek yaramazlar.

Nihayet pamuk yağlarının da pamuk gibi dediğimiz ve mütevazı mahallelerin evlerinde pamuk kedilerile beraber büyüyen basit aile kızlarına benziyen bir tarafları vardır. Zararları yok; fakat doğrusu aranırsa tatları tuzları da pek yok.

* * *

Yine bahsimiz olan zeytinyağı komisyonlarına dönerek sözü keselim: Verilecek karar ikidir. Ya zeytinyağına hüriyet vermek; ya yine sıkıya sokmak. En münasibi hüriyyet görünür. Fakat Moskovada verilecek kararda olacağı gibi onun da bu hüriyyete musallat karaborsacıları, vurguncuları bulunmasa!

Karikatür

Erkek — Muallânın isim günü için bir kutu çukulata ile bir büket kasımçiçeği alsak.
Kadın — Beş senedir hep aynı şeyleri götürüyoruz..
Erkek — Ne çıkar, Muallâ da beş senedir hep otuz yaşına giriyor!.

İNCE HESAP

Bir tarihte Nizamettin Nazifin fazladan elli lirası olmuştu. Götürdü, bu parayı Bankaya yatırdı. Ertesi gün ihtiyacı oldu; gitti, bir miktar para çekti. Daha ertesi gün biraz daha aldı. Ertesi gün yine bankaya gitti. Hâsılı dört gün sırtı sırtına bankaya gitti. Nihayet memur paranın tükendiğini söyledi.

Nizam hesap etti:

— Nasıl olur? dedi. Daha bir liram olacak!

— İyice hesap edin bayım!

Nizam hesap edip gösterdi:

[illegible]'i lira yatırmıştım.
[illegible]ldım 30 kaldı,
[illegible] » 15 »
[illegible] » 6 »
[illegible] » 0 »

50 Yek?n 51 Yekûn

Aldıklarımın tutarı 50, halbuki kalanların tutarı 51 lira. Demek ki bir lira daha alacağım var!.

BAŞKA ÖDEMEK YOLU YOKSA?!..

Ufak bir hırsızlık yapmıştı. Bu yüzden iki ay hapis, yirmi lira da para cezasına mahkûm oldu. Yargıç kararı bildirdiği zaman delikanlı:

— Yandım!. Dedi.

— Neden yandın?.

— Bir lira çaldım diye iki ay hapis cezası!

— Ne yapalım, hırsızlık etmeseydin!

— Evet ama ben o bir lirayı bir ahbaba olan borcumu ödemek için çalmıştım. Şimdi bu yirmi lirayı ödemek için yapacağım hırsızlık yüzünden de kimbilir kaç sene hapis yatacağım?..

KENDİNE HÂKİM OLMA

Adamın biri tramvayda biletçiyi dövdüğü için mahkemeye düşmüştü. Yargıç sordu:

— Bu işi yaptığın zaman kendine tamamile hâkim mi idin? Sarhoş falan değildin ya!.

Adam boynunu bükerek cevap verdi:

— Hayır efendim, sarhoş değildim ama, kendime tamamile de hâkim değildim.

— Neden?

— Karım yanımda idi!

UYKU KAÇIRAN

Yaşlıca bir adam, doktora dert yandı:

— Uyuyamıyorum doktor!.

Doktor hastanın yüzüne dikkatle baktı. Yavaşça, sır sorar gibi sordu:

— Adaylığınızı mı koymuştunuz?.

TAM HABER!

Hakkı Tarık Us, gazeteciliğe yeni başlayan bir muhbire:

— Oğlum, dedi, dikkat ediyorum. Yazılarınızı çok uzun yazıyorsunuz. Gazetecilik mümkün olduğu kadar az kelime ile çok şey anlatmaktır. Cümleler kısa, fikirler açık olmalı. Okuyan anlar. Elden geldiği kadar da tatlı bir dille yaz.

Genç stajiyer, ertesi gün bir kaza hakkında topladığı haberleri şu şekilde yazdı:

"Doktor Mehmet Dinç, geçenleyin otomobilinin benzin deposunda benzin bulunup bulunmadığına bakmak için, kibrit çakmış. Benzin varmış. Ayın on dördünde Elli dört yaşında...

RUSLAR İRAN PETROLLERİNİ ELLERİNE GEÇİRMEK İSTİYORLAR:

Rus — İsfahanda bir kuyu var, içinde tatlı suyu var...
İran — Bu dokunaklı şarkıyı bana değil, şu gelenlere oku daha iyi!..

Yedinci Sene

Yedinci senesini idrak etti Valimiz,
Ne kadar çok sevinse yeridir ahalimiz.

Bu yedi yılda öyle değişti ki İstanbul,
Tanıyamaz dirilse rahmetli ricalimiz.

Öyle geniş caddeler açıldı ki, gam yemez
Evsizlikten sokakta kalsa da ayalimiz.

Her ne kadar kilerde yağ, pirinç olmasa da
Dört başı mamur durur Pazarımız, Hal'imiz.

Bir tiyatro binası yoksa da, Allah için,
Bir gazino vardır ki tercümei halimiz!

Süsler yeşil sahalar yemyeşil İstanbulu.
Nasıl yeşillenmesin hissimiz hayalimiz?

Terkostan, Elmalıdan sular kesilse bile
Barajlar kurup durur cedvelü pergâlimiz.

Çamdeviren, benzedi bir imar âlemine
Vilâyete dönünce eski Babıâlimiz.

Çamdeviren

RAMIZ

— Altı aylık aynî yardım parasını alınca ne yapacaksın.
— Hanıma vereceğim, altı aylık ondüle yaptıracakmış.

LÂFI MI OLUR...

Yazan: ÇALAPALA

Ekrem, daha uzaktan gördüğü zaman köye âşık olmuştu. Karadenize karşı, dik yamaçlara yasanmış o bir yığın çam arasında, köy, tâ yakınına gelmeden göze görünmüyordu bile. Tatlı bir reçine kokusu ciğerlerini doldurdu. Kendi kendine:

— İşte bu reçine beni iyi edecek!. dedi.

Zayıf olduğu için idareden kendisine üç aylık bir hava tebdili vermişlerdi. Düşündü, taşındı. Ufacık bütçesi, Adalarda, Modalarda bir ev tutmasına, yahut hususî prevantoryomlara yerleşmesine imkân vermiyordu. Çocukluğunun dokuz yılını geçirmiş olduğu bu güzel doğu Karadeniz köyünü hatırladı. Anası, dedesi, teyzesi hep oralıydılar. Babası bu köye bir jandarma subayı olarak sürgünmüş, orada evlenmiş, bir kız, bir de oğlu olmuş, sonra kansı ve çocuklarile beraber oradan ayrılmış, İstanbula gelmişti.

Köyden ayrıldıkları zaman Ekrem dokuz yaşında idi. Şimdi yirmi dokuz yaşında bulunuyordu. Demek ki yirmi yıldır orayı görmüyordu. Babası ölmüştü. Anası, ara sıra köyden mektup alır, köye mektup yollardı. Akrabalarından bir dayısı kalmıştı. Dedesinden, ninesinden ve kardeşlerinden kalan toprağı o idare ediyordu. Zaten orada daha çok kereste işi yapılıyordu. Yıldan yıla üç beş kuruş gelirdi.

Anasına:

— Şu üç ay istirahati bizim köyde geçirsem nasıl olur?. dedi,

— Çok iyi olur oğlum... Bol süt, ayran, temiz hava, rahat... Daha ne istersin?!.

— Dayıma bir mektup yazsak?!..

— Hemen yaz! Geliyorum de!.

— Öyle ya... Mektup gidip cevap gelinceye kadar ay geçer.

— Dayın seni barındıracak yer bulamaz değil ya!.. Başının üstünde taşır. Yalnız haberi olsun da seni şehirden karşılasınlar.

Sahiden de öyle olmuştu. Onu şehirden karşılamış, hemen yola düzülmüşlerdi. Fakat Ekrem rahatsız olduğu için katırları yavaş sürdüler. Uçurum kenarlarında dolaşan incecik patikalarda üç gün yol alındı ve nihayet köy göründü.

Ekrem her tarafta çocukluğunun hatıralarını arıyordu. Fakat yirmi sene içinde her şey o kadar değişmişti ki pek az bildik köşe, tanıdık insan bulabildi. Bununla beraber hava, su, süt, çamlık, anlatılmaz derecede güzel ve temizdi. Ona da lâzım olan buydu.

Dayısı haylı ihtiyarlamıştı ama dinçti. Ekremi evlât gibi kucakladı. Yengesini, çocuklarını tanıttı. Dört kızı, beş oğlu vardı ve bayan yenge yine de yolcu bekliyordu. Hepsi de öyle güler yüzlü, öyle candan insanlardı, hele Ekremi öyle derin bir sevgi ile kuşatmışlardı ki genç adam buraya geldiğine çok memnun oldu, bir kere daha sevindi.

Ona evin en güzel odasını verdiler. Hemen bir kuzu kesildi. Taze yağ çekildi, ayran yapıldı, süt kaynatıldı, fırına börek sürüldü. Akşam yemeğine oturdukları zaman Ekrem kendisini bir ziyafet sofrasında zannetti. Halbuki ortada ondan başka misafir yoktu. Bu kalabalık evin her zamanki insanları idi. Bir hay huy, bir kahkaha içinde yemek yendi, o kadar gülündü, o kadar şakalaşıldı ki sofradan kalktıkları zaman Ekrem âdeta yorulmuştu.

Biraz sonra dayısı:

— Şimdi bir güzel uyku çekersin!. dedi. Uyku birinci ilâçtır. Bizde âdettir, erken yatar, erken kalkarız. Haydi Allah rahatlık versin!.

— Allah rahatlık versin!.

Mehmet, Hasan, Hüseyin, Ali, Ömer, Ayşe, Fatma, Hatice, Sünbül de sıra ile Allah rahatlık versin dediler, ayni cevabı aldılar. Yengesi, yatağının başucuna su koyduğunu, gece bir ihtiyacı olursa seslenmesini söyledi. O da Tanrıdan rahatlık diledi, çekildi.

Üstüste iki yün şilte koymuşlardı. Ekrem yorgun vücudunu yumuşak şiltelere bırakır bırakmaz gözlerini yumdu. Biraz sonra bir patırtı ile uyandı.

A!... Sabah olmuş...

Geceyi bu kadar rahat ve derin bir uyku içinde geçirmişti. Dayısı sıtma görmemiş sesile çocuklara bağırıyordu:

— Ulan Hasan, Hüseyin gürültü etmeyin... Ekrem amcanızı uyandıracaksınız!..

Gülerek kalktı. Gerindi. Bir kaç jimnastik hareketi yaptı. O sırada göğsünde bir kaşıntı duydu. Düğmesini çözüp baktı. Aman yarabbi! Bir bit!..

Hemen kapıyı sürmeledi, baştan aşağı soyundu. Bütün çamaşırlarını gözden geçirdi. Sonra yatağa baktı. Çok şükür başka yoktu.

Biraz sonra aşağıki odaya indiği zaman dayısı sordu:

— Nasıl, rahat uyuyabildin mi oğlum?.

— Uyudum dayı... Uyudum ama...

— Ne amaan?

— Sabahleyin üstümde bir bit buldum!.

Dayı, fena bir haber beklerken çok güdünecek bir şey duymuş gibi:

— İlâhi Ekrem!. dedi. Ufacık bir bitin lâfı mı olur? Bizim köylerde bit çoktur ama hastalık yoktur. Sen merak etme...

Kahvaltı için sofraya oturdular. Yengesi Ekremin önüne koca bir kupa süt, bir tabak tere yağı, bir somun ekmek, sekiz tane de yumurta koydu. Ekrem kendisini çok iştihalı buluyordu. Önce yol açılsın diye süt kabını eline aldı. Başladı içmeğe... Fakat birdenbire durdu. Kupayı ağzından çekti. Elini diline götürdü: Bir saman parçası!.

İştahı kaçtı, kupayı masanın üstüne bıraktı.

Onun gözünün içine bakan dayı:

— Böyle şeylere aldırma oğlum!. dedi. Ufacık bir samman parçasının lâfı mı olur?!.

Sanki talihsizlik birbirini kovalıyordu. Tereyağında bir kıl, ekmekte de bir taş parçası çıkmıştı. Dayı bunların hepsine:

— Ufacık şeyin lâfı mı olur?!

Deyip geçmişti. Bir gün, iki gün, bir hafta, iki hafta geçti. Her gün de böyle bir sürü ufacık kazalar oldu. Lâfı mı olur?!.

Hasan düştü, başı yarıldı. Ufacık yarık! Lâfı mı olur. Fatma fırında elini yaktı. Ufacık yanık! Lâfı mı olur?!. Görücüler geldi, Sünbülü oğullarına istediler. Dayı hiç düşşünmeden:

— Verdim!. dedi. Ufacık kız!. Lâfı mı olur?!.

Lâfı mı olur?.

Evet, lâfı olmuyor ama acısı oluyordu. Ekrem, dayısının bu on yedi yaşında sahiden bir sünbül kadar ince, güzel ve sevimli kızını bir sözde veriverişine şaştı. Zavallı Sünbüle bir şey sormadan, gönlünü almadan, düşüncelerini öğrenmeden "Verdim!„ deyivermişti.

O günden sonra Sünbülün çok değiştiğini farketti. Sünbül günden güne soluyordu. Kendisinin günden güne iyileştiğini, o korkulu hastalıktan uzaklaştığını nasıl hissediyorsa Sünbülün de, tersine gittikçe sararıp solduğunu farkediyordu.

Sünbül, öbür çocuklar gibi kendisine çok sokulmaz, pek senli benli konuşmazdı. Çekinken bir kızdı. Onun için kızın neler düşündüğünü pek bilemiyordu ama anladığı bir şey vardı: Sünbül o adama varmak istemiyordu.

Ekremin içi yandı bu kıza!. Anasına benziyordu. Güzeldi, becerikliydi, sevimliydi. Yalnız biraz çekingendi. Ne olurdu bir gönlünün istediği adama verselerdi onu!. Onda bir şehirli kız hali vardı zaten.. Halkodasındaki romanların çoğunu okumuştu. Ekremin İstanbulda adını bile duymadığı kitapları ona Sünbül anlatmıştı.

Ekrem düşündü, kısacık, azıcık düşündü. Karar verdi. Bir gün Sünbülü yalnız kıstırdı:

— Sünbül! dedi. Sen galiba o adama varmak istemiyorsun?

— Babam söz verdi!.

— Bana varır mısın?

— Siz beni almazsınız ki!.

* * *

Ekrem Sünbülün gözlerinde parlayan ıslak ışığı görünce hemen dayısını buldu.

— Dayı! dedi. Ben farkettim. Senin Sünbül o adama varmak istemiyor. Ama sana da karşı gelemiyor. Allahın emri, Peygamberin kavlile onu bana verir misin?.

Dayı şaşkın şaşkın bir zaman Ekremin yüzüne baktı. Sonra:

— Ufacık kız!. Dedi. Lâfı mı olur?!. Verdim gitti.

— Teşekkür ederim. Ya verdiğin söz?.

— Öbür adama mı? O da öbür kızlardan birini alsın. Lâfı mı olur?!..

Çalapala

dan iğilerek Hamsi kaptana selendı:

— Hamsi kaptan... Hamsi kaptan!.. Prenses nerede?

Hamsi kaptan telâşlı:

— Ben de size onu soracaktım... Daha gemiye dönmedi mi?

— Dönmedi ya.. seninle beraber değil miydi?

— Yoo.. yalnız bizim aşçı onu saraya giden yolda görmüş. Ben de kaybolmasın diye merak ettim. Demek hâlâ dönmedi... Ne yapacağız şimdi?

Kaptan büyük bir can sıkıntısı içinde mırıldandı:

— Ne bileyim ben? Ne bileyim ben? Lâkin hakikaten belâya çattık. Hem de sonturlusuna. Saat beşi beş geçiyor.. Hemen kalkmamız lâzım. Bu gidişle Cazablankaya da geç kalacağız.... Peki, Çurçur nerede? O sarhoş herife de ne oldu?

Nihayet Çurçur da göründü. Her zamanki gibi sarhoştu. Kaptan hemen kendisine sordu:

— Yıldız hanımı gördün mü?

Çurçur yerinde sallanırken cevap verdi:

— Yıldız hanım mı? Prenses değil mi? Gördüm! Mehmetalipaşa meydanında gördüm. Şey alacağım dedi.. şey!. «Gül esansı» alacağım dedi... Yanımdan uzaklaştı. Kayolursun dedim,.. Ben İskenderiyeyi senden iyi öğrendim dedi, gitti. Dönmedi mi daha?

Turgut deli olacaktı. Nanet alaycı gözlerle ona bakıyor, ara sıra kendisini iğneliyordu:

— Senin sevgilinin başına bir şey geldi galiba..

Süvari söyleniyordu:

— Hey Allahım.. bu kız yüzünden az çekmedik!.. Başına bir belâ mı geldi? Uygunsuz bir yere falan mı girdi? Ne gözü pek, sonunu düşünmez, tehlikeyi anlamaz insan!.. Ne yapsak acaba? Polise haber mi versek?..

Orkinos mırıldandı:

— Bir kere kaçak bir yolcu! Polise nasıl haber veririz? Onun karaya çıkıp çıkamıyacağı bile şüpheli idi... Niçin çıkarttık, bilmem ki!

Kaptan sertlendi:

— Peki, bu kızı böyle bırakamayız ya..

Genç adam böyle söyliyerek düdüğe asılıyor, Afrika şilebi İskenderiye şehrine doğru acı acı bağırıyordu.

Her düdükten sonra bir küfür savruluyordu. Ah bu kız!.. Ah bu kız!... Geminin baş belâsı...

Orkinos habire:

— Bırakalım be efendi kaptan, bırakalım şu karıyı. Onun yüzünden işimizden gücümüzden olacak değiliz ya... Zaten başımıza az şey mi geldi? diyordu.

Nanet de o fikirde idi. Lâkin Turgut kaptan durup dinlenmeden düdük çalıyordu.

Hamsi kaptan geminin burnunda durmuş, elinde bir dürbün, uzakları, altı numaralı rıhtıma doğru uzanan yolları tetkik etmekle meşguldü.

Lâkin bütün çalınan düdüklere, bütün telâşa rağmen Prensesten eser yoktu. Saat ilerliyordu.

Turgut kaptan her düdükten sonra:

— Ah geminin belâsı!. Geminin baş belâsı! Başımızın belâsı!.. diyordu.

Nihayet vapurun baş tarafında duran Hamsi kaptan sevinçle bağırdı:

— Geliyorlar galiba.. geliyorlar!..

Böyle söyliyerek dürbünü büsbütün gözlerinin üstüne yapıştırıyordu. Turgut kaptan yerinden seslendi:

— Geliyorlar da ne demek? Yalnız değil mi?

Hamsi kaptan cevap verdi:

— Değ.l.. yanında Mısırlı polisler var..

Hakikaten biraz sonra onlar meydana çıkmışlardı. Prensesin yanında uzun fesli iki Mısırlı polis vardı. Acaba ne olmuştu? Bu merasimle gelişin manası neydi?

Onları hâlâ dürbünle tetkik eden Hamsi kaptan:

— Tuhaf şey!. diyordu.. Prensesin iskarpinleri elinde. Ayağında terlik gibi bir şey var..

Rıhtımın üzerinde prenses iki Mısırlı polise teşekkür etti, vapuru göstererek bir şeyler söyledi. Mısırlı polisler Prensese selâm verdiler. Lâkin genç kız yürümekte güçlük çekiyordu. Gemiye girer girmez Hamsi kaptan kendisini karşıladı. Prenses bağıra bağıra dert yanıyordu:

— Of.. ayaklarım bolan gibi şişti. Yolları kaybettim, Gül esansı, terlik alayım derken bilmediğim karmakarışık yerlere düştüm. Baktım ki, olacak gibi değil, polislere işi anlattım. Beni buraya getirdiler ama rıhtım rıhtım dolaştık. Buraya 6 numaralı gümrük denildiğini unutmuşum. Kunduralar da ayağımı berbat etti. Zaten sabahtanberi sokaktayım. Tabanlarım şişince ben de iskarpinleri çıkardım, aldığım terlikleri giydim.

Prensesin hali hakikaten görülmiye değerdi. Saçı başı darmadağınık olmuştu. Ayağındaki terlikleri sürükliye sürükliye yürümesi ömürdü. O gemiye gelir gelmez Nanetin sinirleri boşandı. Kaptana gayet soğuk ve hiddetli bir tarzda veda ederek Afrika şilebinden çıktı.

— Arkası var —

HAVALARDA 50.000 KİLOMETRE

Arkadaşımız Ahmet Emin Yalman dört gazeteci arkadaşı ile beraber Afrika, İngiltere, Kanada ve Amerikaya yaptığı seyahatin notlarını forma forma kitap şeklinde neşretmiye başlamıştır. Seyahat esnasında alınan resimler de alâkalı yerlere ilâve olunmuştur. İlk forma ayramın ilk günü çıkmıştır. İkinci forma 22 İlkkânun salı günü çıktı. Ondan sonraki formalar da günaşırı neşredilecektir.

Her formanın fiyatı 5 kuruş-

AYARI TAMAM ve GAYET ZARİFTİR

MOVADO

ACVATIC

165 BİRİNCİ MÜKÂFAT

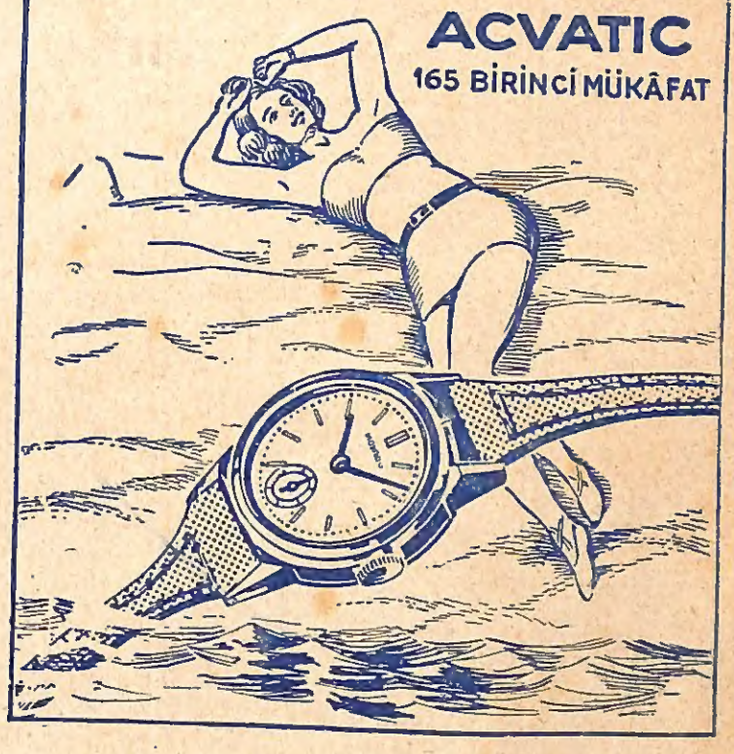

Bir »Bayer« ilâcı nedir?

Bir »Bayer« ilâcı, bütün dünyaca meşhur araştırma müesseselerinin hazırladığı bir şifa vasıtasıdır. Binlerce doktor, hastalarına »Bayer« ilâçları vermekte ve parlak muvaffakiyetler eldeetmektedir. Her »Bayer« ilâç ambalajı, »Bayer« salibile tanınır.

BAYER

ELLİ * TÜRK * BÜYÜĞÜ

Binlerce okuyucunun ısrarına vaki olan isteklerini yerine getirmek için ELLİ TÜRK BÜYÜĞÜ Albümünü tekrar bastık. Cidden büyük fedakârlıklara katlanarak başarmıya muvaffak olduğumuz bu eser eski nefasetini kaybetmek şoyle dursun, daha nefis bir kâğıda yepyeni bir şekilde satışa çıkarılmış bulunuyor. Ciltli olarak fiyatı 150 kuruştur. Türkiye hudutları dahilinde bütün YEDİGÜN idaresi adresine 150 kuruş gönderdiğiniz takdirde siparişiniz derhal ifa olunur. Posta havalesile ayilerden ve kitapçılardan tedarik edebilirsiniz. Bulunduğunuz yerde bayi yoksa posta masrafı bize aittir. Adresinizi lütfen açıkça yazmağı unutmayınız.

Karikatür

TOMBUL TEYZE YILBAŞI GECESİ BARDA:

Tombul Teyze — Başka müşteriler gelmiyecekler mi?

Garson — Hayır bayan, siz geldikten sonra başka müşterilere yer kalmadı!..